

KERSTFEEST.

„Ik doet 't nooit meer! 'k Ga nooit meer bij Marietje spelen!” riep Lien.

„Dat heb je al eerder gezegd. Nou ben je vanmiddag toch gegaan. En ik wou nogal met m'n nieuw winkeltje spelen. Moeder had me van alles gegeven, rijst en gort en boonen”, zei Gonne een beetje pruilend.

„Omdat Marietje's Ma het vroeg en Moeder toen wou, dat ik ging. Maar nou vraag ik aan Moeder, of ik niet meer hoef. 't Is net zoo'n vervelend kind. Je mag nergens aankomen van d'r.”

„Dat komt, omdat ze al-

leen is”, besliste Gonne wijs.

Maar toen riep het dienstmeisje, dat in den winkel van Gonne's vader boodschappen had gedaan en meteen Lien had afgehaald: „Ga je nou mee, Lien?”

„Jij bent m'n echt vriendinnetje. En ik ga nooit meer naar dat nest”, zei Lien nog haastig.

Gonne was werkelijk haar echt vriendinnetje. Heel lang al.

Maar nu was op het dorp, waar Lien en Gonne woonden, een nieuwe dokter gekomen. Die had maar één kindje, een meisje. En ongelukkig was dat meisje dikwijls ziek. Dezen winter moest ze aldoor in huis blijven en heel veel liggen, omdat ze zoo hoestte. Natuurlijk wilde Marietje dan graag een ander kind bij zich hebben om mee te spelen. Zoo kwam het, dat Lien er een paar keer gevraagd was. Maar heel

erg best ging het niet met die twee. Mevrouw van den dokter moest er nogal eens bij te pas komen, omdat ze 't niet vinden konden samen.

Den volgenden dag werd Lien wakker met het prettig gevoel, dat het Kerstfeest was. Dat waren altijd zulke gezellige dagen. En dan het feest op de Zondagsschool! Dat zou nu 's middags van den eersten dag al zijn, want het Kerstfeest viel dat jaar op Vrijdag en Zaterdag. Als je 't nu, zooals gewoonlijk, den tweeden avond deed, moest de boel op Zondag worden opgeruimd.

Lien vond het eenig. „Nou kan je op de Kerstdagen je boekje al lezen”, zei ze tegen Gonne, toen ze samen naar de zaal stapten.

Ze wisten wel van 't vorige jaar, hoe 't alles zijn zou. Maar toch vonden ze 't weer even prachtig, als toen ze 't voor 't eerst zagen.

En dan 't vertellen!

Lien vond, dat de juffrouw nooit zóó mooi vertelde als op Kerstfeest.

„Dat komt, omdat ze zooveel van den Heere Jezus houdt”, dacht ze.

Hè, wat zei de juffrouw nu?

„'t Wordt pas echt Kerstfeest voor ons, als 't binnen in ons hart ook Kerstfeest is. Maar dat kan alleen als 't in dat hartje vrede is. Kinderen, die ongehoorzaam zijn, of die altijd ruzie maken met hun vriendjes, kunnen eigenlijk met Kerstmis niet recht blij wezen. Want jullie weet wel, als je niet doet wat Vader en Moeder, of de meester van je vragen, of als je leelijke woorden zegt tegen je kameraadjes, dan doe je zonde. En het Kindje in de kribbe kan niet bij de zonde wonen.”

Nu moest Lien ineens aan Marietje denken. Ze wist immers wel, dat ze leelijke woorden gezegd had tegen Marietje.

„Nou ja, 't was Marietje d'r eigen schuld ook”, overlegde ze. „Waarom mocht ik nou niet eens met die mooie pop wandelen?”

Maar bij zichzelf wist ze heel goed, dat ze die prachtige pop al heel onverschillig had vast gehouden. En toen ze merkte, dat Marietje bang was voor haar kindje, had ze 't met opzet een beetje raarder gedaan, alleen maar om Marietje te plagen.

Hè, ze wou, dat de juffrouw maar niet zoiets gezegd had. Ze moest er nog telkens aan denken, ook toen ze al lang bezig waren met smullen en met het bekijken van de geschenkjes.

Toen Moeder, die haar kwam afhalen, aan haar vroeg, of 't mooi geweest was, zei ze heel hard van „ja”. En ze noemde haastig op, wat Gonne, en Jetje en Betje en nog heel veel anderen gekregen

hadden. Maar over 't vertellen van de juffrouw praatte ze niet.

En toch dacht ze 't allermeest daaraan.

Ook nog, toen ze des avonds in haar lekker bedje lag. Ze wou toch zoo graag, dat de Heere Jezus ook in haar hartje kwam wonen.

Den volgenden dag schrok ze, toen het dienstmeisje van den dokter bij hun thuis aanbelde.

Zou die weer vragen, of ze 's middags kwam spelen?

Ja hoor, 't was zoo.

Moeder liet het meisje binnen en zocht toen Lien op. Want Lien had ook tegen Moeder gezegd, dat ze 't niet meer deed. Maar Moeder had wel begrepen, dat die ruzie niet enkel Marietje's schuld was.

„Moet ik zeggen, dat je liever niet komt?” vroeg Moeder.

„Och... nee... ik... ik wil wel gaan, maar Gonne... ik heb tegen Gonne gezegd, dat ik 't niet meer deed, en Gonne is m'n echte vriendinnetje”, stotterde Lien.

„Misschien mag Gonne ook wel komen, als mevrouw weet, dat ze jou vriendinnetje is”, zei Moeder.

„Hè ja, Moe. Wil u 't vragen?” vleide Lien.

Dan zou alles in orde komen. Zijzelf zou lief wezen tegen Marietje, om 't weer goed te maken van die andere keeren, en Gonne werd dan ook niet boos.

Maar nu keek Moeder haar meisje ineens heel ernstig aan.

„En ga je dan weer ruzie maken met Marietje?” vroeg ze.

Even sloeg Lien haar oogen neer. Zij voelde nu weer zoo heel goed, dat ze leelijk gedaan had. Maar dadelijk daarop keek ze Moeder flink aan.

„Nee Moe. Ik zal m'n best doen om lief tegen Marietje te zijn”, beloofde ze.

Toen begreep Moeder, dat Lien berouw had.
„Als je 't werkelijk wilt, zal 't ook vanzelf beter gaan”, zei ze.

En 't ging heel goed. 't Kwam een beetje, omdat Gonne er bij was. En ook een beetje, omdat Marietje had begrepen, dat ze niet aldoor haar zin kon doordrijven. Maar 't kwam toch ook heel veel, omdat Lien niet dadelijk een bits antwoord gaf als iets haar niet volkomen naar den zin was.

En toen Lien 's avonds in bed lag, had ze een veel prettiger gevoel, dan na zoo'n ruziemiddag met Marietje.

Nu was 't vrede in haar, omdat het ook vrede was rondom haar. En nu was 't pas echt Kerstfeest.

J. M. WESTERBRINK—WIRTZ.